

El mirador

Oliveres mil·lenàries

La despoblació, la marxa del jovent i els baixos recursos econòmics dels pobles de l'anomenat territori del Sènia fan del tot necessari trobar elements que puguin ser un revulsiu per a aquesta zona

Aquesta llei que s'ha aprovat és totalment necessària, per preservar la història, però sobretot per garantir el futur dels que ara hi viuen i que hi viuran

El nostre és un territori amb història, un territori amb un passat encara present en monuments de pedra i fang que ens fan sentir profundament mediterranis, propers a pobles amb els quals ens uneix, més que no pas ens separa, el mar i el temps. Però d'aquest passat no només en tenim pedres nobles, en tenim autèntics monuments vius: les oliveres. L'olivera, arbre mil·lenari de la saviesa i de la pau, és font de riquesa i aliment des de fa mil·lennis. La història de l'olivera té les seves arrels en el temps fins al mateix origen de l'agricultura en les primeres civilitzacions de la mediterrània. Així és com comença la llei impulsada pel grup socialista i que finalment s'ha aprovat. I aquest començament no és només literari, sinó que conté els conceptes de la mateixa llei, el perquè de la necessitat de protecció les oliveres monumentals.

En primer lloc, per la seva antiguitat, alguns exemplars tenen més de 1.000 anys, d'altres no hi arriben, però la seva estructura, el tronc gran i enrevessat en ell mateix, els fan singulars, exemplars únics que han viscut el pas del temps arrelats al mateix paisatge, un entorn que cal protegir.

En segon lloc, perquè són font d'aliment i riquesa. L'oli que donen les oliveres mil·lenàries és un producte de qualitat excepcional, i que dona valor afegit al patrimoni gastronòmic de les comarques del sud de Catalunya, sobretot a la zona del Sènia, on aquestes oliveres hi són presents des de fa segles. L'oferta de restauració de gran qualitat es potencia amb un producte exclusiu com aquest.

I això està vinculat amb l'atracció que suposa la visita al territori del Sènia. Els pobles que conformen l'interior de la part més meridional de Catalunya tenen reptes de futur importants, que compar-

teixen amb els pobles veïns, valencians i aragonesos, del territori Sènia: la despoblació, la marxa del jovent, la falta d'oportunitats laborals i per tant, els baixos recursos econòmics, fan del tot necessari trobar elements que puguin ser un revulsiu per aquesta zona. L'impuls del turisme per visitar els oliverars monumentals pot proporcionar-los una sortida econòmica.

Si desapareixen les oliveres, desapareix una altra oportunitat per aquests pobles i la seva gent.

Per tant, aquesta llei que s'ha aprovat és totalment necessària, per preservar la història, però sobretot per garantir el futur dels que ara hi viuen i que hi viuran. Un futur que és deutor, i no ho pot oblidar, dels pagesos i pageses que al llarg de les generacions han conreat i cuidat les oliveres que ara es protegeixen per llei.

I no voldria acabar sense recordar els primers passos d'aquesta llei. Vull recordar la visita que vam fer amb el company Jordi Terrades, que n'ha estat el ponent, a Ulldecona, al Museu d'oliveres mil·lenàries de l'Arion. Res millor que veure en persona aquests monuments vius per sentir l'oportunitat de la seva protecció. Però sobretot, res millor que parlar amb la gent de la Taula del Sènia, que han lluitat per preservar el llegat

històric i natural que representen els oliverars d'aquesta part del país. Per ells ahir va ser un dia esperat. I no seria de justícia acabar aquestes reflexions sense fer menció especial a un defensor del patrimoni natural que representen les oliveres monumentals. Em refereixo al benllogut Paco Zapater, que va recollir prop de 100.000 signatures per avalar la protecció de les oliveres. La seva tasca li va valdre ser nomenat ambaixador de les oliveres mil·lenàries del territori de la Taula del Sènia.

Hauria estat realment oportú que tant el Paco Zapater, com els membres de la Taula del Sènia i d'altres que han participat en la ponència de la llei, haguessin estat presents a l'hemicicle en el moment del ple pel seu debat i votació. Malauradament la crisi sanitària, i les mesures que hem de prendre per evitar contagis no ho han permès. Però com ells mateixos ens deien, el que realment importa, és que per fi la llei s'aprovi. I sí, la llei s'ha aprovat, i les oliveres que han vist passar generacions, èpoques de bonança i de penúria, guerres i temps de pau, i també pandèmies, seguiran allí, entre marges de pedra seca, al bell mig de la terra que les ha vist créixer, com a espectadores de la nostra vida, sempre més fugaç.

ROSA MARIA IBARRA
Diputada del PSC per Tarragona